

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De Impositione manuum apud Confirmationem, Absolutionem &
Ordinationem 30

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Tertia Pars huius undecimæ Accusationis.

*De aliis signis Christianæ Ecclesiæ videlicet Sacramentis.**De septenario numero Sacramentorum.**De Sacramentis in genere.*

CAP. XXX.

TERTIA principalis Accusatio in hoc articulo de Ecclesia, & vnitate Ecclesiæ, est de secunda nota Ecclesiarum Christi, nempe de Sacramentis. Et hinc quatuor reprehendunt Aduersarij, Primum est, Librum Reformationis septenarium numerum sacramentorum negligere, & ponere tantum binarium, reliquis verò quinque sacramentis derogare, quod à Domino instituta & præcepta sint. Alterum, Quod Liber extremam vñtionem penitus abradat. Tertium, Quod neget ordinationem esse opus solius episcopi. Quartum, quod vniuersalem formam laudabiliter huc vsque in administratione sacramentorum seruata mutet in vniuersum.

Responsio.

Primum omnium ponunt Aduersarij: in Catholica Ecclesia ad hæc vsque tempora de sacramentis traditum fuisse, quòd sint inuisibilis gratiæ visibilia signa, à Christo aut Apostolis ex ipsius mandato instituta, quòdque sint eorù septē præcipua, &c. Librù verò ponere tantù duo.

Ad hoc respondetur: Quantum attinet ad descriptionem sacramentorum, quam adducunt: idem continetur in Libro, quod in descriptione, idque copiose tractatum, & clarè expressum habemus mandatum Domini. Sed de hoc paulò post dicendum erit.

Septenarium verò Sacramentorum numerum S. scriptura nullibi docet, quemadmodum nec antiqui patres. Quod verò Aduersarij nituntur eum quibusdam scripturis probare, inspiciantur illæ, ac simul teneatur Aduersariorum definitio, qua dicunt, Sacramenta esse inuisibilis gratiæ visibilia signa, ab ipso Domino instituta, & perspicuum erit, S. scripturam de duobus tantum visibilibus signis gratiæ Dei, & beatæ communicationis Christi, testari, nempe quæ Dominus ipse in euangelio Ecclesiæ suæ mandauit & instituit, quæ sunt, sacer Baptismus, & Cæna Domini. Quæ duo etiam D. Augustinus sola enumerat, quando loquitur de signis noui Testamenti, lib. de doctrina Christiana 3. cap. 9. Similiter faciunt & alij Patres.

De Impositione manuum apud Confirmationem, Absolutionem, & Ordinationem.

CAP. XXX.

Impositionē manuum Dominus ipse quidē vsurpauit, & Apostoli eius, ad nihil verò adhibendā perceperunt, sicut Baptismū & S. Cæna. Verisimile quidem est Apostolos hoc signum sine mandato Domini, vel ore, vel arcano quodam instinctu

Spiritus Sancti ad ipsos delato, non usurpasse, quandoquidem Spiritum Sanctum & sanitatem eo signo visibiliter conferebant. Quemadmodum verò virtus peculiare erat donum Dei, in ipsos collatum, quo citius & potentius Euangelium per orbem propagaretur: quòdque non omnibus Ecclesiis & Christianis competebat, aut impertiebatur à Deo: sic neque huius signi usum pro publico Sacramento instituerunt, nempe ad conferendum per id Spiritum S. sicut ipsi fecerunt, ut legimus Act. 8. quod baptizati Samariæ, cum Petrus & Ioannes pro eis orassent, cuiusque manus imposuissent, spiritum S. visibiliter acceperint, sicut etiam quidam discipuli in Epheso, quibus Paulus manus imponebat, postquam eos baptizauerat Act. 19.

Verum ad ordinationem ministrorum Ecclesiæ, huius signi usus, tanquam publicus commemoratur, cum mentione tamen peculiaris præcepti Domini, ut 1. Timoth. 4. scribit Apostolus, *Ne neglexeris, quod in te est donum quod datum est tibi per prophetiam, cum impositione manuum.* Et 2. Timoth. 1. *Quam ob causam commonefacio te, ut suscites donum Dei quod in te est per impositionem manuum.* Et Act. 13. de Prophetis & Doctoribus in Ecclesia quæ erat Antiochiæ, cum Paulum & Barnabam in Apostolos Gentium ordinarent, legimus, *Cumque ieiunassent, & orassent, imposuissentque eis manus, dimiserunt.* Item 1. Timoth. 5. *Nemini cito manus imponas.*

Veteres hoc signo communiter ad confirmationem quoque usi sunt, ad confirmandos in Domino eos, qui in pueritia baptizati erant, & deinceps postquam adoleuerant, ipsi fidem suam in Ecclesia profitebantur, seseque in communionem & obedientiam Christi plenè tradebant. Verum hac de re nihil memorat S. scriptura, præter unicum exemplum Domini, qui pueris sibi oblatis, ut eis benediceret, etià hoc signo impositionis manuum benedixit, Mar. 10.

Sic etià meminit D. martyr Cyprianus, qui circiter ducentos annos post tempora Apostolorum in Ecclesia docuit, quod post publicam disciplinam Ecclesiæ Pœnitentes impositione manuum Episcopi & Clerici fuerint à peccatis absoluti, & in gratiam ab Ecclesia recepti. Ep. 14. & 16. li. 3. & sermone de lapsis.

Iamque remissionem habemus à Domino, *quod bonum suum spirituum dare velit omnibus qui eum vera fide à se petunt.* Item, *quod eorum peccata in caelis remissa sint, quibus remittuntur in terris.*

Cum igitur Ecclesia hoc signum impositionis manuum tanquam visibile verbum ad hoc solum usurpat, nempe ad eos, qui fidem suam publicè in Ecclesia cõfitentur, & se in communionem & obedientiam Christi plenè tradunt, de benigna exauditione Domini cõfirmandos, vel etià verè pœnitentes de Absolutione tantò certiores reddendos quàm talibus ex mandato Christi impertitum: eatenus Impositio manuum signum gratiæ ac misericordiæ diuinæ, atque idcirco Sacramentum non malè appellari potest.

Cæterum quod huius signi usus tale habeat mandat, quale Baptismus & S. Cœna, id sanè affirmari non potest. De confessione fidei facièda in propria persona, & traditione in obedientiam Christi. Itè de oratio pro bono spiritu iis, qui talia faciunt, de cõfirmadis ipsis, quod Deus talè Ecclesiæ precationem audiat. Similiter de vera Pœnitentia & cõfessione peccatorum: De absoluendis iis, qui eiusmodi pœnitentiã demonstrarunt, & cõfirmadis-

mandis-

mandis, quod talis absolutio omnibus qui eam vera ac solida fide, seria peccatorum pœnitentia, ac firmo emendationis proposito accipiunt, efficax sit. De omnibus his operibus expressum quidem habemus mandatū Dei in S. Scriptura: verū de usu signi impositionis manuum ad Confirmandū & absolvendū nullū habemus. Hinc est quod D. Hieronymus in Dialogo contra Luciferianos, inquit, *Impositionem manuum in confirmatione mandatam esse ad honorem potius Sacerdotij, quàm ad Legis necessitatem.*

Quod verò Aduersarij dicunt, Confirmationem à Christo ante ascensionem ad cœlos promissam, postea verò in die Pentecostes redditam esse, unicuique in promptu est, quàm id omni careat fundamento. Dominus ante Ascensionem suam ad cœlos id pollicitus est, quod & postea præstitit in die Pentecostes, nempe Baptismum Spiritus S. & copiosam eius effusionem, ut Deum variis linguis celebrarent, mirabilia eius facta annuntiarent, prophetarent, & miracula ederent: quemadmodum in Apostolis apparuit. Quid verò eiusmodi confert Suffraganeis, quando paruulis cum Oleo signum crucis in fronte pingit, & alteram eorum maxillam percutit?

Iam Liber Reformationis neque de vera confirmatione, neque de Pœnitentia & Christiana absolute, neque de legitima Ecclesiæ ministrorum ordinatione quicquam omisit, quod in Sacra Scriptura ea de re docetur: id quod videre est in Articulis peculiariter de singulis istis in libro propositis. Ad hæc signum Impositionis manuum ad Confirmationem nominatim ordinavit. Quare nihil hinc erat, quod occasionem & materiam accusandi Aduersariis daret, siquidem edificatio illis cordi esset, & non de nudis nominibus ad Christianæ Reformationis impedimentum contendere vellent.

De Pœnitentia.

CAPVT XXXI.

PŒNITENTIAM quoque Sacramentum faciunt, non tantum absque autoritate S. Scripturæ & omnium S. Patrum exemplo, sed etiam contra propriam ipsorum definitionem, qua ponunt, Sacramenta esse inuisibilis gratiæ Dei visibilia signa. Iam verò Pœnitentia, quemadmodum S. Scriptura, & omnes Sancti Patres hoc nomine vtuntur, non est visibile signum, sed verus dolor de peccatis, & pœnitentiam agere, est veris pœnitentibus operibus & fructibus, serium de peccatis dolorem & contritionem ostendere. Absoluere à peccatis, est librum pronuntiare, Deoque & Ecclesiæ reconciliare: Quamuis etiam Petrus Lombardus Pœnitentiam ex Sanctis Patribus ita definit, quod sit virtus vel gratia per quam admissa mala cum proposito emendationis plangimus & odimus: & plangenda ulterius committere nolumus.

hinc Aduersarij novos fidei articulos Ecclesia obtrudere.

Ex Petro Longobardo & scholasticis Doctoribus vo-